

„Tenhle svět je naší věcí, dokud na něm žijeme“

Milí přátelé,
tento výrok jsem si vypůjčila z jediné knížečky, kterou můj manžel Josef Lux napsal. Letos uplyne neuvěřitelných deset let od jeho odchodu a já se často k jeho myšlenkám vracím. Cítím, že je velmi důležité uvědomit si, že jako křesťané máme odpovědnost za utváření prostředí, ve kterém žijeme, ale dokonce se od nás žádá „být solí země“. Už jen svým životem, prací, jednáním v místě, kde žijeme, se projevuje naše občanská angažovanost, o které hovoří encyklika *Christifideles laici*: „Laikové jsou „povolání“ od Boha, aby vykonávali své povinnosti v duchu evangelia a tímto způsobem se podíleli - jako kvas, který pracuje uvnitř – na posvěcení světa tím, že druhým lidem hlásají Krista především svědectvím svého života a žářem své víry, naděje a lásky.“

Jestliže máme být jako kvas, je naší povinností podílet se na všech oblastech života. V tom spočívá právo i povinnost účasti na věcech veřejných a k tomu patří i účast ve volbách, k níž nás pravidelně vyzývají naši biskupové: „Jak bude vypadat naše vlast v příštích letech.....? Neříkejme, že to nezávisí na nás, že jsme příliš bezvýznamní, abychom to mohli ovlivnit. I ten, kdo nepůjde volit, ovlivní konečný výsledek, vždyť tím vlastně předá svůj volební lístek někomu, kdo bude rozhodovat za něho a snad i proti němu. A my ostatní, kteří uplatnění volebního práva považujeme za svou povinnost? Zvažme ve svědomí, zda strana, které hodláme projevit svou důvěru, si ji opravdu zaslouhuje. Nepřijímejme bezmyšlenkovitě ani seznam kandidátů připravený stranickým sekretariátem, využijme svého práva zakroužkovat jména těch, kteří nejdou jen za osobní mocí, o nichž víme, že si naši důvěru pravdu zaslouhují. Je jisté snadné kritizovat vládu a politickou situaci. Ale na tuto kritiku nemá právo ten, kdo se zříká své odpovědnosti před Bohem, kdo účast na volbách nepovažuje za věc svého svědomí.“ (ze Slova českých a moravských biskupů k volbám 2002).

Moje rozhodnutí vstoupit do veřejného života souvisí s mým pohledem na život, ten je ovlivněn vírou a vlastní zkušeností. Není mi lhostejný stav naší demokracie, která je stále méně důvěryhodná a proto i málo přitažlivá. Jako svůj osobní program jsem si zvolila podporu rodiny, aby opět získala své významné a jedinečné postavení v naší společnosti, jaké jí náleží. Jako matka a babička považuji rodinu za nejdůležitější místo, kde člověk získává své základní dovednosti, jako je pravdivost a poctivost, schopnost vytvářet dobré vztahy s druhými, udělat něco dobrého pro druhé, nemyslet jen na sebe. Aby taková rodina dobře fungovala, musí být založena na pevném a láskyplném vztahu mezi mužem a ženou v manželství.

Z vlastní zkušenosti vím, že rodina je jedna z nejkrásnějších, ale zároveň nejnáročnějších věcí v životě. V dnešním světě, který je založen na individualismu a uznává pouze hodnoty jako je kariéra, zábava a vlastní užitek, se rodina zdá nemoderní. Aby člověk dokázal rozpoznat, co je důležité, potřebuje pevné zakotvení. Zakotvení v rodině a především ve víře. Jako křesťanka vidím, že člověk ke svému celkovému rozvoji se neobejde bez znalosti smyslu své existence, která ho přesahuje. Člověk se prostě neobejde bez duchovních hodnot, bez Boha.

Věra Luxová